

solidariskt för synekostnaden. Sinsemellan svarar de för hälften var. *Vid gemensam av- och tillträdesyn för olika arrendatorer, svarar dessa för varsin fjärdedel av kostnaden»;*

7. att 9 kap. 28 § ges följande lydelse: »Om part ej godtar syn, — — — ej tillåten.

Har ena parten i rätt tid klandrat synen, får även andra parten göra det, om det sker inom två veckor från den dag då den första partens klandertid utgick.

Synemännen — — — begär det»;

8. att 9 kap. 29 § ges följande lydelse: »Arrendeavgiften — — — i pengar.

Skall arrendeavgiften utgå enligt index, skall avtalet innehålla uppgift om ett efter förhållandena avpassat högsta belopp som ej får överskridas. Eljest skall arrendeavgiften vara till sin storlek bestämd.

Har avtalet träffats — — — bestämmelser i 36—39 §§»;
samt

att utskottet utarbetar erforderlig lagtext.

Stockholm den 16 oktober 1970

Erik Grebäck (cp)

Stig Josefson (cp)
i Arrie

Rune Gustavsson (cp)
i Alvesta

Nr 1471

Av herrar **Gustavsson** i Alvesta och **Elmstedt**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 20, med förslag till jordabalk.*

Det i Kungl. Maj:ts proposition nr 20 föreliggande förslaget till ny arrendelag är en väsentlig förbättring i förhållande till nu gällande arrendelag. Trots de föreslagna förbättringarna kan ifrågasättas om det föreliggande förslaget ger tillräcklig trygghet för arrendatorerna i vissa fall. Eftersom det förekommer ett flertal ägarkategorier är det viktigt att tillräcklig hänsyn tas till detta förhållande när en ny arrendelag skall

utformas. Man kan inte bortse från det förhållandet att en lagstiftning som inte tillgodoser arrendatorns besittningsrätt för en längre tidsperiod utgör ett hinder för en långsiktig planering och ändamålsenlig drifts-rationalisering.

Det finns alltså en betydande kategori arrendatorer, som arrenderar fastigheter, där ägaren på flera tiotal år inte brukat fastigheten. Det är helt andra skäl än brukarintresset som betingar ägandet. I sådana fall skulle det vara av väsentligt värde för brukaren att få längre lagfäst arrenderätt än tio år. Arrendatorn hade då helt andra möjligheter att planera på lång sikt. Vid en mera specialinriktad produktionsform, som kräver betydande investeringar i byggnader, är det inte omotiverat att ha en lagfäst arrenderätt motsvarande minst en normal avskrivningstid på dessa byggnader.

För erhållande av statens garantilån fordrar lantbruksnämnderna ett fortsatt garanterat arrendeförhållande som motsvarar en skälig amorteringstid. Amorteringstiden kan i regel anses utgöra omkring 20 år. En förlängd kontraktstid innebär därför en större möjlighet för arrendatorn att utnyttja statens garantilån för en ändamålsenlig rationalisering av driften.

En sådan garanti skulle även skapa ett helt annat trygghetsförhållande för arrendatorn och ge honom möjlighet att på mest ändamålsenliga sätt använda fastighetens förutsättningar. Om man gör ett sådant arrenderättsligt förhållande tillämpligt på fastigheter som varit utarrenderade under exempelvis den närmast liggande 30-årsperioden, kan det inte med fog sägas att det skulle vara till men för jordägarens rätt att disponera sin fastighet, eftersom det då torde vara ganska klart att ägandet inte är avsett att förenas med brukande. Däremot skulle det som ovan framhållits skapa en betydligt större trygghetsgaranti för brukaren.

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen vid sin behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 20, 9 kap. ang. jordbruksarrende måtte besluta att arrendelagen ges en sådan utformning, att för fastigheter som under en längre tidsperiod varit utarrenderade brukaren i dessa fall skall ges möjlighet att träffa ett arrendeavtal omfattande exempelvis minst 20 år; samt att utskottet utarbetar erforderlig lagtext.

Stockholm den 10 oktober 1970

Rune Gustavsson (cp)

i Alvesta

Claes Elmstedt (cp)